

Tomáš Bartoš

RENEGÁT

AGENT
JFK

17

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

17
RENEGÁT

Tomáš Bartoš

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Tomáš Bartoš, Martin Stručovský, 2008

Cover Art © Tomáš „sketchbook“ Jedno, 2008

Design © Jan Doležálek, 2008

Illustrations © Petr Vyoral, 2008

Edition © 2008

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-166-6

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligeni EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: Agent mimo službu, ve vyšetřování

V souvislosti se změnami vedení EF báze HUMAN IV tech a pokračujícímu vyšetřování činnosti agenta Kováře v misích 11 až 14 (Podhoubí smrti, Stín legendy a Prokletí legendy I & II) byl změněn jeho statut z klasifikace *hledán živý nebo mrtvý na ve vyšetřování, mimo službu*.

Současně se objevily další skutečnosti, kdy v rámci osobní aktivity – neautorizované pomoci agentce Bernstein – opět porušil celou řadu služebních předpisů (mise 15: Věk mloků). Existuje podezření, že se angažoval i v misi vedené v archivech pod názvem Pašeráci v oblacích, kde spolu s Vincentem Vegou odhalili síť nelegálních transportérů huaky. Výsledky velmi uspokojivé, použité metody nikoliv. V rámci vyhodnocování zprávy agenta Vegy již padly návrhy na obvinění ze zbytečného riskování života agentů i civilistů, hazardování s dobrou pověstí Agentury a nepovoleného zasahování do technologického vývoje paralelních realit. Doporučuji stornovat, jedná se o Vegovo sto třinácté obvinění. Jeho výsledky jsou bezprecedentní, žádný jiný agent nedosahuje takových kvalitativních ukazatelů.

Společenská analýza lidí okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligeny GODa:

Celková situace báze se stabilizovala, mocenský boj ustupuje z *horké* fáze do fáze *poziční*. Je pravděpodobné, že některá z mnoha frakcí

se bude snažit využít Johna Francise Kováře jako trojského koně, který způsobí další eskalaci napětí a vyprovokuje nové konflikty. Agentura jako celek nevěnuje dostatečnou pozornost entitě X-Hawk – z dlouhodobého hlediska může být nebezpečné. Členové oddělení Bytewské již předpisy dodržují jen formálně, přestávají je respektovat a jejich metody jsou adekvátní působnosti najímaných freelancerů z doby před čtyřmi stoletími subjektivního času.

Přátelé agenta Kováře s ním dále udržují spojení. Agentka Villefortová a agent Vega s velkou pravděpodobností nebudou respektovat jakékoliv rozhodnutí Agentury vedoucí ke Kovářovu obvinění a odsouzení.

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

Tomáš Bartoš

RENEGÁT

1. PROLOG

Matyash Sakteri se po osmé podíval na hodinky, samozřejmě tak, aby to všudypřítomné kamery ani někdo z případných zájemců o informace – poskytnutí telefonního čísla či umístění kanceláře, kde najde požadovanou osobu – nezareagoval. Půl šesté večer, do konce směny chybělo ještě třicet minut. Věděl, že se bude táhnout mnohem víc než všechny předešlé. Možná i protože v sobotu večer se ani v centrále EF dveře příliš netrhly. Položil dlaně na pult, jediným pohledem zkontroloval širokouhlou obrazovku se záběry desítek bezpečnostních kamer sledujících přístupy do budovy i jednotlivé koridory přízemí. Program ukazoval vždy jen lokality, kde naposledy došlo k pozorovanému pohybu. Všude prázdno, jen na parkovišti nastupoval do auta Draheď, jeden z četných zbrojníků starajících se o agentské vojenské vybavení.

Sakteri se instinktivně dotkl zbraně u svého boku. Dotyk kovu pistole studil, uvědomil si, že brzy bude muset odstřílet svou povinnou dávku na střelnici. Když před dvěma lety vstoupil do Agentury, střílel rád a nemohl uvěřit svému štěstí, jaká práce ho čeká. Do jeho první mise. Otřásl se vzpomínkou na kamarády umírající v křížové kulometné palbě při pokusu o získání důkazu o ovlivňování vývoje reality jednoho z mnoha světů. Už nikdy více, nikdy více. Byl pohotový, dokázal dobře zhodnotit situaci, ale smrt a bolest – to, co viděl, už nechtěl nikdy zažít. Pozdější vyšetřování neprokázalo ničí vinu. Závěr zněl – nepředpokládaná a nepředpověditelná shoda okolností. Sakteri zatřásl hlavou. Ještě stále docházel k psychologovi a byl rád, že na jeho doporučení dostal tuhle klidnou práci. Z Agentury se do výslužby odcházelo jen výjimečně... toho si byl dobře vědom.

Dveře klaply, do haly vstoupila atraktivní žena v byznys kostýmu po kolena; klapot jejích krémově hnědých lodiček na vysokém podpatku se v podvečerním tichu hlasitě rozléhal. Něco ze žluté, něco z bílé, něco z černé rasy, nádherná kočka, ocenil Sakteri a sna-

1. PROLOG

žil se, aby jeho pohled zůstal zdvořile profesionální. Snažil se, ale uvědomoval si, že mu to moc nejde. To, jak se nesla, to, jak se hýbala... Mrkl se na parkovištní bezpečnostní okruh, aby zjistil, jakým vozem přijela, ale to už stála před ním.

Zblízka vypadala ještě lépe než zdálky, rtěnka lehce karamelového odstínu ladila s nalíčením, barvou kostýmu i botami. Sakteri nevěděl, zda má sledovat plně vykrojené rty nebo lákavý výstřih.

„Mohu vám nějak pomoci?“ řekl a přinutil se podívat se jí do očí.

V nich se na rozdíl od jejího vzhledu neskrýval ani miligram sex-appealu. Zabodly se do něj s tvrdostí diamantové hlavice vrtné soupravy.

„Můžete, zavolejte všechny strážce v budově,“ poručila.

Nepožádala, poručila.

„To nemůžu. Proč vlastně?“ nechápal, co tím myslí.

To už nosem udeřil od pultu, křupnutí přeražené chrupavky splynulo s explozí bolesti pronikající hluboko do mozku.

Je strašně rychlá, napadlo ho. Stále ještě neměl strach. Síla, které nedokázal vzdorovat, mu dál drtila obličej o studený plast.

A zatraceně silná.

Sáhl po pistoli, zásah do lokte mu ochromil ruku.

„Ty strážce,“ připomněla nezúčastněně, jako by si v restauraci objednávala pití.

Sakteri cítil, jak mu tvář smáčí horká krev z jeho přeraženého nosu, a kdyby ho netiskla k pultu tak silně, dávno by se mu už podlomily nohy. Vyděsil ho až tón jejího hlasu. Zabije ho, pokud se k tomu rozhodne, bez sebemenší výčitky.

Proč vlastně ne. Proti ochrance nebude mít šanci, ať je to kdokoliv, rozhodl se.

S úlevou se natáhl rukou po nouzovém tlačítku pod stolem, instinktivně se přitom bál dalšího potrestání, i když to bylo přesně to, oč ho žádala. Kupodivu další ránu nedostal a neslyšitelný signál se rozběhl do všech bezpečnostních stanovišť budovy a pak i dál.

Měl jsem to udělat hned, řekl si Sakteri a vzápětí sklouzl na zem, protože ho žena pustila. Přestože se bál, návyky z výcviku převážily – okamžitě sáhl po zbrani, ale zjistil, že pouzdro je prázdné. Rovnou z podlahy se natáhl po mikrofonu odloženém na pultu, napůl pře-

svědčen, že ho to bude stát ruku. Kupodivu se to nestalo a bez problémů se napojil na nouzový okruh:

„Nebezpečný útočník ve vstupní hale, je ozbrojen, zneškodnil stráž v informačním centru,“ šeptal překotně.

Nechtěl, aby se ochranka bez varování setkala s palbou z jeho služební zbraně. Tou byla pistole HP gen třetí generace se semiinteligentní municí, měnící účinek podle nastavení. Náboje ráže deset milimetrů byly plněné vysoce výkonnou střelivinou, redukce objemu umožňovala, že se do obyčejného zásobníku vešlo třicet účinných střel. Dost na to, aby při nastavení TK – Total Kill – rozpoutala neznámá v hale jatka.

Sakteri se neodvažoval vstát, pouze si jeden z četných monitorů natočil tak, aby v záběru z kamery viděl, co se v sále děje.

Nebezpečná krasavice čekala s jednou rukou opřenou o pult, ve svěšené druhé držela černou hranatou zbraň. Sakteri nedokázal zjistit, zda nějak změnila původní nastavení Zranit.

Konečně za prvními skleněnými dveřmi vedoucími ze sálu do nitra budovy zahlédl tmavý stín. Ochranka už byla na místě, odhadoval, že teď koordinují svůj postup, aby do sálu vpadli všichni současně.

Tři tíživé sekundy.

Násobné třesknutí, neotevírali, ale výbušninou zničili neprůstřelná skla dveří a s minimálním zpožděním po explozích vpadli dovnitř.

Informační středisko, kruhový pult uprostřed sálu, obstoupila formace ozbrojenců v černých overalech, většina z nich měla dokonce na hlavách i helmy se spuštěnými štíty.

Jsou dobří, pomyslel si Sakteri uznale.

„Ruce vzhůru!“ zazněl rozkaz.

Hlas byl automaticky elektronicky modifikován, Sakteri proto nedokázal poznat, kdo má právě službu.

Žena odstoupila od pultu, aby na ni bylo lépe vidět, a poslušně zvedla ukořistěnou zbraň. Sakteri na ní ani po své předchozí zkušenosti nedokázal rozeznat žádné známky toho, že by její tělo podstoupilo jakékoliv bojové úpravy, jak bylo pro některé agenty běžné. Pořád vypadala jako přirozená sexy kočka.

„Jste už všichni?“ zeptala se, jako by podobná vystoupení patřila k její každodenní rutině.

1. PROLOG

Sklo zaskřípalo, do sálu vstupoval i záložní oddíl.

„Zdá se, že ano,“ přikývla spokojeně.

„Odhodte zbraň!“

„A neuškodí to té nádherné hračce?“ zeptala se s údivem.

Sakteri celou svou bytostí cítil, jak po téhle šílené odpovědi zesílil tlak na spouštích všude okolo něj. Nebála se umřít, to opravdu ne. On však za žádnou cenu nechtěl být chycen v centru palby. Nechtěl, ale neměl na vybranou.

Pak pistoli překvapivě pustila.

Otevřel ústa k úlevnému výdechu a už je nezavřel.

V sále bylo náhle mnohem víc lidí, přibyli muži v šedých overalech. Aniž by zaregistroval jakýkoliv pohyb, polovina agenturních strážců náhle ležela na zemi, ti, co zůstali stát, byli pacifikováni hlavněmi přiloženými na spánek, zátylek, nebo kořen nosu.

Jak se sem ti cizinci sakra dostali? A někteří z nich drží dva kvéry a každým míří na jinou stranu. Co je tohle kurva za nesmyslný bojový software?

Někde uvnitř si však dobře uvědomoval, že nepoužívají žádný *kurva nesmyslný bojový software*, ale extrémně sofistikovaný upgrade nervové soustavy povyšující lidské válečné schopnosti na úplně jinou úroveň. Lepší, než o jaké kdy slyšel.

A ta žena pistoli opět držela v ruce. Nenechala ji dopadnout na zem.

„Tak, teď mě zavedete do laboratorní sekce. Myslím tím XC17ku,“ prohlásila klidně.

„Nevím, o čem mluvíte, madam,“ odpověděl muž v černém overalu uprostřed formace, která se v jediném okamžiku změnila z organizovaného komanda ve skupinu zajatců. *Nebo rukojmí*, došlo Sakterimu, když vražedná sexy kráska pozvedla jeho vlastní zbraň a opřela ji veliteli o čelo. Věděl, že pokud jí nedají, co žádá, vystřelí. Věděli to ale i oni? Jejich nos nerozdrtila a ani jim neslisovala obličej do rovné plochy.

„Chcete umřít kvůli předstírání? Vy víte, že já vím,“ odpověděla suše a palcem přesunula ovladač do pozice Total Kill.

Takže nastavení hned z počátku nezměnila. Zabíjení patřilo až do další vyjednávací úrovně.

V této vzájemné poloze hlaveň – cíl nebyl výběr účinnosti munice důležitý, muže by zabil jakýkoliv výstřel. Jako symbol to však fungovalo.

Sakteri cítil, jak velitel ztuhl.

„Pokud budete dál předstírat, že nevíte, zabiju vás. A pak o totéž požádám každého dalšího vašeho muže. A zachovám se stejně,“ seznámila je se svým příštím postupem.

„Nedostanete se až tam, laboratoř je bezpečnostně zajištěná,“ oponoval velitel, ale jeho vzdor se rovnal kapitulaci.

„I tenhle sál je zabezpečený a zatím neslyším, že by dorazily rezervní oddíly,“ pokrčila rameny. „Takže?“

2. RANDEZ-VOUS NA MOŘI

JFK oběma rukama svíral železné zábradlí a pozoroval neklidné moře. Další šedivý monotónní den v severním Atlantiku pomalu končil, měl pocit, že se už nikdy nezbaví pachu ryb, příchuti hořké soli na rtech a pleskání pogumovaných kabátů, do kterých se všichni oblékali. A možná po tom ani netoužil.

Dveře vedoucí na schodiště do podpalubních společných prostor pro posádku se otevřely, podle kroků poznal Joshiho. Neměl náladu na rozhovor, po celé tři poslední týdny neměl náladu na rozhovor, už by si na to mohli zvyknout. Přestože za palubní lístek kapitánovi slušně zaplatil, nevadila mu těžká dřina provádějící rutinní rybolov. Nekonečné seřizování starých motorů velkých navijáků, opravování lan a uskladňování tun a tun nalovených ryb. Jen neměl náladu na rozhovory...

„Dobrá počasí,“ řekl Joshi svou lámanou angličtinou.

JFK se po něm ani nepodíval.

Muž chvíli něco hledal v kapse, pak na třikrát škrtl zapalovačem a do vlhkého syrového povětří oceánu se vmísila tabáková vůně. JFK nekouřil, ale pach doutníku mu připomněl Vegu, další přátele a lepší časy. I to létání na Velbloudech bylo proti tomu, co zažíval teď, naprosto úžasné... Všechno je lepší než krčit se u dna a čekat, až se povyk uklidní.

„Dobrá počasí na vzpomínání,“ utrousil Joshi.

„Na vzpomínání ano, na mluvení ne.“

„Jó.“

S tím, jak se mocenská situace v Agentuře měnila, se Johnův statut vyhnance stával dlouhodobější a dlouhodobější záležitostí. A ilegální mise s Vegou, kdy Agentuře pomohli, se ironií osudu obrátila proti němu. V době, kdy se pod tlak nepřátel dostávaly celé světy, se nikdo prioritně nezaobíral jednotlivci. John chmurně upíral zrak k obzoru. Chyběl mu přístup ke globálním informacím a stále

víc měl pocit, že s ním je a ještě víc bude manipulováno jako... jako s pěšákem.

Reproduktor, provizorně připevněný ocelovým drátem ke stožáru držícímu hrozen světla a anténu radaru, se probral z mlčení a zaplavil okolí nesrozumitelnými zvuky. Až po chvíli z nich John dokázal vydělit jednotlivá japonská slova, kterým ale stejně nerozuměl.

„Něco na radaru,“ vysvětlil mu po chvíli Joshi. „Letět to k nám.“

„Ekologové?“ navrhl JFK.

„Moc bouřlivá moře na vysazení člunů a my nedovolit jim přistát na paluba,“ dostal odpověď. „Navíc my malá loď na chytat velryby. Sem tam nějakou, ale ne specialista,“ pokrčil rybář rameny. „Peklo vědět.“

„Jdu se podívat,“ řekl John a zamířil na velitelský můstek.

Dosud tam byl jen jednou, když platil za cestu. Bez stvrzenky a hotově.

Vstoupil bez pozdravu, kapitán po něm bleskl pohledem, ale neprotestoval proti jeho přítomnosti. Kormidelník vypadal naprosto netečně.

John se postavil k obrazovce radaru a pozoroval střídavě jasnější a bledší, rychle se přibližující tečku.

„Vojenská helikoptéra,“ zhodnotil po chvíli.

„Jak to víš?“ zeptal se kapitán.

Anglicky mluvil dobře a John ho podezřival, že rybolov nepatří k hlavnímu zdroji jeho příjmů.

„Je tma, letí příliš rychle na civilní stroj a příliš pomalu na letadlo.“

„Může to být starší letadlo,“ oponoval mu kapitán.

„Bez hodně dobrého přístrojového vybavení si nikdo netroufne držet se tak nízko nad hladinou,“ zavrtěl hlavou JFK a odešel z můstku do své kabiny.

Jeho jediným privilegiem bylo, že miniaturní kóji pro dva měl k dispozici sám pro sebe.

Z ošoupaného tlumoku, svého jediného zavazadla, vytáhl starou pětáctýřícítku, vzor 1911. Koupil ji bez licence v přístavní zastavárně; byla v lepším stavu, než se zdála, a věnoval jí pár hodin s olejem a kartáčem, aby ji zbavil veškerých usazenin, špíny a spalin po střelném prachu, které se v jejích útrokách za léta nastřádaly. Potěžkal ji v dlani a po chvíli váhání vyměnil zásobník za rezervní. V něm byly náboje s kulkami s wolframovým jádrem. Pokud po něm šli vojáci,

2. RANDEZ-VOUS NA MOŘI

měli pravděpodobně neprůstřelné vesty. Původní zásobník si strčil do kapsy, pistoli zasunul jen tak za opasek. Neměl rád tenhle ležérní způsob nošení zbraně, považoval ho za zbytečně nebezpečný, ale pouzdro nesehnal.

Vrátil se na velitelský můstek ve chvíli, kdy se kapitán s někým dohadoval po vysílačce.

„Vezou návštěvu, chtějí přistát, potřebuji vyznačit volné místo,“ dozvěděl se JFK.

„To bude asi pro mě,“ odhadl nahlas.

„Neměl jsem tě brát na palubu,“ odplivl si kapitán.

„Neměl jsi brát peníze,“ pokrčil rameny John.

V ruce kormidelníka se objevil dlouhý nůž, krátký wakizaschi meč, opravil Kovář vzápětí svůj úsudek.

Námořník se díval na svého velitele a čekal na jeho rozhodnutí. JFK se nehýbal, pouze kapitána klidně pozoroval. Sám přesně věděl, co udělá. Pokud kormidelník dostane rozkaz ho zabít, zůstanou na můstku dvě mrtvá těla. Pokud ne – půjde vyznačit místo pro přistání helikoptéry.

Japonštině John neporozuměl, ale tón byl jasný a kormidelník schoval svou zbraň, jako by se vůbec nic nestalo.

O deset minut později se z temné oblohy vynořil matný tvar štíhlého trupu bitevního vrtulníku Aligator SkySweeper 11. JFK stál u kolejnic jeřábu a díval se, jak obluda jeřící se hlavními gatlingových kanónů a hroty raket obratně sedá na pohybující se palubu. První zaskřípění podvozku a tlumičů vyrovnávajících nerovnoměrné dosednutí, stroj přistál. Vrtule zvolnila svůj běh, ale motory dál pracovaly, skrz kovovou fólií potažená skla kabiny nebylo dovnitř vidět. Podle zvuku JFK poznal, že stroj zůstává ve stavu bojové pohotovosti. Dveře na místě zbraňového operátora se otevřely, ven vyklouzla tmavá štíhlá silueta a s obratností kočkovité šelmy doskočila na palubu.

JFK sykl. To nebylo možné. Musel se mýlit.

Přestože byl ve stínu paluby neviditelný, zamířil návštěvník přímo k němu. Vyšší a mohutnější vlna než ostatní udeřila do boku lodi, zadunění doprovodil mrak mokré pěny ve vzduchu, John zamrkal, aby zbavil řasy slaných kapek. To už byla návštěva u něj.

„Tebe bych tady nečekal,“ řekl tiše a políbil Andreu na tvář.

Byl to přátelský uvítací polibek dvou lidí, kteří se už dlouho neviděli a nevědí, jak si vzájemně stojí. Dotyk rtů, vůně parfému svádějící nerovný boj s bouřlivým větrem, teplo těla. Na okamžik zmizely dlouhé měsíce samoty v nenávratnu a vzpomínky se vrátily, jako by nebyly starší než den. Pak se JFK zase vzdálil a změnil se v muže, kterým se stal – v psance, vraha milionů, v jednoho z nejhledanějších běženců v paralelním metauniverzu.

Záře reflektorů odrážená vodní tříšť klamala, nedokázal odhadnout, jak se komtesa Andrea de Villefort tváří, neviděl jí do očí. Pozorovala ho, jako by se snažila zjistit, kdo je vlastně zač. Možná pro něj poslali právě ji, napadlo ho a pousmál se tomu. Nevzdoroval by jí, měl by alespoň od všeho pokoj.

Stoupla si na špičky, chytila ho za klopu pláště a přitáhla k sobě. Její druhý polibek byl všechno jiné než zdvořilostní.

„Žiješ,“ řekla, když skončila.

„Málem jsem už zapomněl,“ zamumlal JFK a nepouštěl ji od sebe.

„Myslela jsem, že za to může sexuální abstinence, a ona je to pístole,“ dotkla se M 1911ky za jeho pasem.

JFK se usmál, tentokrát doopravdy.

„Na téhle lodi mám spoustu možností k povyražení, i když se to možná na první pohled nezdá. Tvůj kamarád v helikoptéře je stále připravený odletět?“

„Jo. Mám od něj slíbenou půlhodinu, teď už jen dvacet devět minut.“

Další, větší vlna je obšťastnila štědrnou dávkou vodní tříště a vítr se rozeřval o poznání silněji. „Předpokládám, že mi chceš něco říct,“ JFK musel zvýšit hlas, aby se slyšeli.

„Ano, to také,“ přikývla Andrea

„Pojďme do podpalubí, mám tam kajutu, žádný luxus, ale nikdo v ní není.“

„Víc nepotřebuji,“ přikývla.

Hned za dveřmi je přivítal pach ryb, teplo a stejnoměrné hučení strojů. JFK ji nejkratší cestou zavedl ke kajutě, otevřel dveře a nechal Andreu vstoupit první. Když za sebou zavíral dveře, málem do ní vrazil. Otočila se čelem k němu a zůstala ve stíněném prostoru stát. John jediným pohybem rozepnul zdrhovadlo a objal ji dlaněmi kolem boků, v první chvíli si myslel, že ji při líbání kousnul, ale ve skutečnosti kousla ona jeho. To už měl ruce pod všemi vrstvami

2. RANDEZ-VOUS NA MOŘI

termoprádla, do nichž byla navlečená, a sám cítil její dlaně na své hrudi. Podlaha se naklonila, jak se loď zhoupla, v objetí zavravorali.

„Drž mě pevně, nechci mít modřiny,“ zamumlala.

JFK se posadil na kavalec, přetáhl Andree kalhoty přes boky. Nechala je sklouznout až dolů a vyhoupla se mu do klína.

„Ani jsi neocenil mé spodní prádlo,“ vydechla a zabořila hlavu do oblíny krku nad klíční kostí. Ve chvíli, kdy ji spustil až dolů, hlasitě vydechla a vzápětí kousla Johna do ramene.

„To nebylo moc jemné milování,“ ocenil, když se oba trochu uklidnili.

Seděl se zavřenýma očima a oběma rukama Andreu objímal. Možná ji k sobě tiskl až příliš, ale nechtěl ji pouštět. Ne hned. Vůbec.

„Nebylo,“ nepřela se.

Zůstali nehybní, pot jejich těl chladl, vichr se pomalu, ale jistě měnil v bouři.

„Budu muset jít, Harskin mi slíbil půl hodiny, ale zdá se, že počasí rozhodlo jinak,“ řekla, sklouzla mu z klína a rychlými úspornými pohyby se začala oblékat.

JFK ji při tom pozoroval a obdivoval každý její pohyb, každou linii těla. Byla nahá a přesto na něj nepůsobila jako nahá, oblékalo ji to, jaká byla. Svá, sebejistá, ale současně někde uvnitř, hodně hluboko, kam jednou nebo dvakrát nahlédl, lidská a jemná. Jak to dokázala v sobě uchránit, po všech těch letech v Agentuře?

„Proč jsi přišla?“

„Myslela jsem, že je to jasné, nebo ne?“ zatvářila se nechápavě a došněrovala druhou botu.

Kovář se také začal oblékat a při její větě se nedokázal nepousmát.

„V Agentuře to vě. Někteří začínají vnímat X-Hawka jako vážnou hrozbu, jiní naopak hážou vinu za poslední události na tebe. Podařilo se jim k tomu využít i tvou poslední eskapádu s Vegou. Proto se musíš dál schovávat. Navíc se v tom chaosu pohybují špioni pracující bůhví pro koho. Tedy kromě těch, o kterých už víme.“

JFK si zastrčil košili do kalhot a utáhl si pásek.

„Dostaneš nabídku. Z Agentury, ale z jiné báze, než je naše. Hodně vzdálené. Nevím přesně, o co jde, mé zdroje mi dodaly pouze hodně neúplné informace. Nabídnou ti celkovou rehabilitaci, pokud pro ně něco uděláš.“

„Proč já?“

„Netuším.“

Loď se zhoupla, Kovář se musel opřít, aby udržel rovnováhu, přitom ještě stačil nabídnout ruku Andree.

„Díky,“ mrkla na něho.

„Bude to hodně nebezpečné, o tom žádná, ale předpokládám, že to vezmeš. A možná také špinavé.“

JFK mlčel.

„Já bych to vzala. Každopádně pokud do toho půjdeš, dej si podmínku. Požádej o statut agenta vyšetřovatele se speciálním pověřením.“

Podala mu flashkartu zatavenou do plastické fólie.

„Tam najdeš vysvětlení. Dej pozor, aby se to nedostalo do rukou nikomu jinému.“

JFK přikývl, otevřel dveře, zkontroloval chodbu a uvolnil cestu.

„Jak mě najdou? Zametl jsem stopy.“

„Já tě našla a oni jsou ze světa na úrovni naší budoucnosti. Mají své metody.“

„Rozumím.“

Na chodbě se zastavila a ještě jednou se k němu otočila.

„Obvykle muž nejprve ženu pozve na večeři a teprve potom ji svede. Takže, dlužíš mi večeři.“

„Nemohu se dočkat, až tenhle dluh splatím,“ přikývl vážně.

Pak už spěchali zpět na palubu.

„Někdo z Agentury?“ překřikl JFK vichr a ukázal na vrtulník.

„Ne. Harskin je z armády. Ve válce jsem jeho otci prokázala menší službu a on se mi za něj cítí zavázaný. Vlastně celá rodina se mi cítí zavázána. Tak mi udělal taxík.“

„V jaké válce?“ zkusil to John.

Andrea toho o sobě nikdy moc neřekla.

„V Zálivu,“ ohlédla se po něm a i v šedém příšeří ředěném vodou zahlédl její šibalský výraz.

To už stáli téměř u vrtulníku a nad hlavou jim svištěla vrtule.

„Šťastný let!“ zařval JFK. „Dávej na sebe pozor!“

„Co bych kvůli večeři neudělala!“ zaslechl odpověď, pak se dveře zavřely a rotor začal nabírat rychlost.

O minutu později už nic neprozrazovalo, že na rybářské lodi kdy nějaký stroj přistál.

3. LICITACE

JFK zapadl do sushi baru, setřepával z kabátu kapky vody a rozhlížel se po hostech. Normální osazenstvo, to bylo v pořádku. Nestál o problémy s ruskou mafií válčící s tradiční jakuzou. Kapitán, který ho bez dokladů vzal na palubu své lodi a dopravil až do říše vycházejícího slunce, měl s druhou se jmenovaných organizací zjevně něco společného. Právě proto si dal John práci a několikrát se přesunul z města do města, aby za sebou zametl všechny stopy. Odložil si kabát na věšák, vybral volné místo u dopravníkového pásu, na němž kolem dokola obíhaly nové a nové porce sushi. Než si stačil přemístit pár kousků na ták, servírka mu nalila šálek čaje a postavila před něj dvě mističky s omáčkou.

Kovář nejprve zkusil lososa a pak si vybral jedovatě žlutý kus, který nejvíc připomínal mrtvou vosu. Chutnal stejně odporně, jak vypadal, zdání tentokrát kupodivu neklamalo. Venku stále přšelo, vypadalo to na jeden z podzimních monzunových dešťů, kolem něj v neměnném tempu putovaly další a další kousky masa a rýže. Vytáhl z kapsy notebook, postavil ho před sebe, zapnul a začal číst. Žvýkal mechanicky, víc než na jídlo se soustředil na text před sebou.

Děšť zvenku náhle zněl hlasitěji, JFK k příchozím nevzhlédl, prohlédl si je úkosem. Byli dva, a přestože se právě vynořili z vodního přívalu, pršipláště měli téměř okamžitě suché. Odhadl to na nějaký hodně dobrý nesmáčivý povrch. Přesto ze všeho nejvíc připomínali zmoklé myši – neměli klobouky, a to znamenalo, že za límec se jim dostalo víc ledové vody, než se jim zamlouvalo.

Oba dokonale oholeni, něco v jejich tvářích říkalo, že sem nepatří. Aniž by se o to snažili, připomínali modely z reklamy na kosmetiku. John vytáhl zpoza opasku pistoli a pak na ni opatrně naaranžoval noviny. V Japonsku nebylo vhodné upoutávat na sebe zbytečnou pozorností, že byl člověk ozbrojen. Ale tihle dva přišli za ním. A už ho mezi hosty zpozorovali.

„John Francis Kovář?“

„Záleží na tom, kdo se ptá,“ pokrčil rameny JFK.

Ruku volně položenou na stole měl jen pár centimetrů od pistole.

„Agent senior Vratny, samostatný agent Panwer,“ promluvil muž, který ho oslovil.

„Neznám žádného Kováře,“ zareagoval studeně JFK. „Ale slyšel jsem, že ho hledají.“

Muži si přisedli k pásu a Panwer si posunul stoličku tak, aby Kovář nemohl vidět oba najednou. JFK se pouze vytočil, ruku nechal dál na stole. Stačilo mu periferně zareagovat na příliš rychlý pohyb.

„Ano, zatím je na něj stále vydán zatykač. Ale poznámka *Hledán živý nebo mrtvý* byla stažena,“ zareagoval Vratny.

„Tak to se tomu Kovářovi určitě ulevilo,“ přikývl JFK.

„Jsem z báze CX-32. Mám pro něj nabídku. Pokud ji přijme a splní z ní vyplývající úkol, bude to pro něj znamenat komplexní rehabilitaci, výmaz postihů ze služebních záznamů,“ pokračoval Vratny, jako by JFK nic neřekl.

„To zní zajímavě. O co jde?“ zeptal se JFK.

„Musíme se ujistit, že jste to skutečně vy.“

„Vy to víte, proto jste tady.“

Vratny se podíval na svého partnera a ten se naklonil ke Kovářovi, v ruce předmět připomínající zapalovač v podobě malé pistolky.

Než se stačil Kováře dotknout, ztuhl zmražen dotykem hlavně ve svém klíně.

„Je to jen zařízení na odběr genetického vzorku. Nebolí to, ani vás to nijak nepoškodí,“ vysvětlil Vratny klidně.

JFK místo odpovědi zavrtěl hlavou a Panwer svou hračku zase schoval.

„Co ode mě chcete? A proč zrovna ode mě?“ zeptal se JFK.

„Co je to za zbraň?“ promluvil poprvé mladší agent.

„Pistole vyrobená podle víc než sto let staré předlohy. Pětačtyřicítka. Těžká, neohrabaná, ale prověřená a účinná.“

„Smrtící zbraň?“ zeptal se Panwer, jako by odmítal uvěřit.

Zdál se bledší než před pár sekundami.

„Jaká jiná?“ nechápal Kovář.

„U nás smrtící zbraně používáme jen za výjimečných okolností podle přesně stanovených pravidel,“ vysvětlil Vratny.

Přestože se to snažil zamaskovat, i on byl vyveden z míry.